

Arrest

nr. 78 138 van 27 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 februari 2010 het Rijk binnen en diende op 9 februari 2010 een asielaanvraag in. Op 19 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Parachinar in het district Kuram in de provincie Khyber Pashtunkwa. In maart 2009 sloot u zich aan bij de organisatie "Tahreek-E-Hussaini"

die bestond uit 12 leden en werd opgericht om te vechten tegen de Taliban in uw regio. In juni 2009 vond er een gewapend treffen plaats tussen uw groep en de Taliban. tijdens dat gevecht kwamen 8 mensen, waaronder J. A. de leider van uw groep, om het leven. Op 25 juni 2009 werd I. ontvoerd en vermoord. I. zou alle informatie over uw groepering aan de Taliban hebben doorgegeven. Enkele maanden nadien werd een ander lid van uw groep, M. H. vermoord en eind november 2009 werd een ander lid, M. A. ontvoerd en na 15 dagen vermoord teruggevonden. Als enige overlevende van de "Tahreek-E-Hussaini" vreesde ook u door de Taliban te worden omgebracht. Daarom ging u na de ontvoering van M. A. onderduiken bij een vriend in Wazirbar. Uiteindelijk besloot u met de hulp van uw oom om in januari 2010 het land te verlaten. Via Peshawar reisde u naar Quetta vervolgens naar Taftan, waar u de grens overstak naar Iran. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u in België aan, waar u op 9 februari 2010 asiel aanvraagde. ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart voor, schoolcertificaten, en een affidavit van de "Tahreek-E-Hussaini" d.d. 23/11/2011.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiaire Bescherming zou lopen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht dat u betrokken bent geweest bij de "Tahreek-E-Hussaini" en in die hoedanigheid tegen de Taliban heeft gevochten en daardoor in de problemen bent gekomen met de Taliban, wat de oorzaak was voor uw vlucht uit Pakistan. Zo legde u tijdens het gehoor een affidavit neer van de "Tahreek-E-Hussaini" dat gedateerd is op 23/11/2011 en ondertekend is door de president van de organisatie. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de organisatie "Tahreek-E-Hussaini" ophield te bestaan na de gebeurtenissen in juni 2009. Meer nog u zou voor u Pakistan verliet het enige overlevende lid zijn en u verklaarde dat de groep nadien niet meer werd opgericht (zie gehoorverslag CGVS p. 4). In deze context is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat in 2011 een brief van de "Tahreek-E-Hussaini" werd opgesteld, waarin uw problemen uit de doeken wordt gedaan. Met andere woorden het enige document dat u ter staving van uw asielrelaas voorlegde en dat als begin van bewijs moet gelden van uw ingeroepen vluchtmotieven is afkomstig van een organisatie die volgens uw verklaringen niet meer bestaat. Uw uitleg dat ouderen van uw dorp deze brief hebben opgesteld kan niet overtuigen gezien de brief voorzien is van een officiële hoofding en ondertekend is door de president van de "Tahreek-E-Hussaini".

Voorts kan er nog getwijfeld worden of u op het ogenblik van de door u aangehaalde feiten nog steeds in Kuram verbleef. Zo is uw kennis over de "Kuram War" eerder gering. U wist weliswaar dat de oorlog in april 2007 plaatsvond doch kon niet veel meer zeggen dat de oorlog escaleerde omdat de Taliban een weg zocht naar Afghanistan en dat er een vuurgevecht was tussen Taliban en sjjiëten in Parachinar (zie gehoorverslag CGVS p. 5). De concrete aanleiding voor het conflict, namelijk dat er op 6 april 2007 op een processie van sjjiëten in Parachinar werd geschoten, vermeldde u niet, wat op zich toch wel bevreemdend is aangezien uzelf een sjjiët bent afkomstig uit Parachinar.

Voorts stelde u dat het leger tijdens bovenvermeld conflict niet ingreep (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat het leger in april 2007 wel degelijk aan de gevechten deelnam.

Verder is het bevreemdend te noemen dat u aanvankelijk verklaarde dat u tot aan uw vertrek uit Pakistan, in januari 2010, op uw thuisadres verbleef om nadien te verklaren dat u vanaf begin december 2009 ging onderduiken bij een vriend en niet meer naar uw thuisadres terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat er kan getwijfeld worden aan uw recente afkomst uit Parachinar en kan er geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen problemen met de Taliban.

In de hypothese dat u toch recent afkomstig bent uit de provincie Khyber Pashtunkwa erkent het Commissariaat- generaal dat er in bovenvermelde provincie een onveiligheidssituatie is, doch uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat er niet kan gesproken worden van een gewapend conflict in gans Pakistan. Aangezien er in uw hoofde geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen problemen met de Taliban, is er dan ook geen enkele aanwijzing waarom het intern vluchtalternatief niet op u van toepassing zou zijn. De overige documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde

zijn in het licht van bovenstaande vaststellingen niet van die aard om de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker voert aan dat hij ten gevolge van de stress tijdens de oorlog is beginnen stotteren waardoor hij ernstige hinder ondervindt in zijn leven. Hoewel er een medisch attest was gevoegd bij zijn administratief dossier werd er nooit verwezen naar het feit dat verzoeker stottert. Tijdens het interview werd immers nooit de vraag gesteld waarom verzoeker stotterde, wat de oorzaak was en of hij hinder ondervindt tijdens het interview. De lange duur van het interview (14 uur - 16 uur) en het korte gehoorverslag (5 pagina's) wijzen er volgens verzoeker op dat er storende elementen en/of factoren waren tijdens het interview en dat het commissariaat-generaal in gebreke is gebleven door dit belangrijk(st)e element in het dossier te negeren. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nergens verwezen naar het feit dat verzoeker stotterde en slechts korte antwoorden heeft gegeven op elke vraag. Ook zou duidelijk uit het gehoorverslag blijken dat hij op geen enkele vraag met een volle zin zou hebben geantwoord. Volgens verzoeker heeft het commissariaat-generaal gebruik gemaakt van de kwetsbare situatie van verzoeker en kon ze op voorhand beoordelen of er elementen aanwezig waren die het interview zouden kunnen bemoeilijken. Verzoeker citeert terzake een uitleg die zou terug te vinden zijn op de website van het CGVS inzake de raadpleging van de "psy-adviescel".

2.2.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven.

2.2.2. Verzoeker beweert dat de lange duur van het interview (14 uur - 16 uur) en het korte gehoorverslag (5 pagina's) wijzen op storende elementen en/of factoren tijdens het interview. Daargelaten dat de verweerder stelt dat het hier een gebruikelijke duur voor een interview betreft dat zijn weerslag vindt in een ietwat korte, doch normale lengte van het gehoorverslag en verzoeker dit niet weerlegt, belet een dergelijke duur van een gehoor en de vijf pagina's neerslag ervan niet dat dit gehoor grondig en volledig werd gevoerd. Integendeel kan hieruit enkel blijken dat verzoeker de nodige tijd heeft gekregen om zijn antwoorden te geven. Verzoeker geeft bovendien niet aan welke elementen hij niet heeft kunnen melden of welke essentiële feiten ontbreken voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Evenmin blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat verzoekers stotterprobleem hem zou verhinderd hebben duidelijk en ondubbelzinnig, desgevallend kort, te antwoorden. Integendeel het gehoorverslag geeft op een coherente, gedetailleerde en volledige wijze verzoekers asielrelaas weer.

Het is enkel verzoekers raadsman die op het einde van het interview opmerkt dat verzoeker een document heeft dat hij stottert. Uit de vaststelling dat dit tijdens het gehoor geen moeilijkheden gaf en achteraf aan het CGVS-gehoor geen concrete opmerkingen werden toegevoegd door verzoeker of zijn advocaat kan blijken dat verzoeker, niettegenstaande zijn spraakmoeilijkheden, geen opmerkingen had over het gehoor en de wijze waarop dit is verlopen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Wat verzoekers verwijzing naar de bijgevoegde attesten betreft, stelt de Raad vast dat in het attest van de logopediste wordt gesteld dat verzoeker – nog voor het interview plaatsvond – al een jaar lang logopedie volgde en dat er sprake was van een grote verbetering van zijn stotterprobleem. In zoverre dit attest stelt dat *“het stotteren zou in zijn thuisland zijn toegenomen onder stress voor de onderdrukking op basis van religie”* stelt de Raad vast dat ook de logopediste (impliciet) stelt dat dit verzoekers verklaringen dienaangaande zijn en dat hieruit verder blijkt dat zijn stotterprobleem ook voor zijn asielproblemen reeds bestond (*“toegenomen”*). Verder kan een attest van een logopediste geen bewijs vormen van de medische oorzaak van stotterproblemen, noch waarom zijn spraakmoeilijkheden (tijdelijk) toenamen. Uit verzoekers medisch attest blijkt dat hij antidepressiva krijgt voorgeschreven en dat hij begint *“veel vlotter te spreken”*, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij in de onmogelijkheid zou zijn een gehoor af te leggen. Verzoekers bewering dat de dossierbehandelaar een psychologisch onderzoek had moeten bevelen, gaat volledig voorbij aan het feit dat de commissaris-generaal in deze over een appreciatieruimte beschikt en dat er daarenboven nergens uit blijkt dat verzoeker omwille van een psychologische stoornis problemen had bij het gehoor. Daarenboven staat het verzoeker volledig vrij zelf psychologische attesten neer te leggen waaruit dit zou blijken, *quod non*. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij de commissaris-generaal er van beschuldigt gebruik te hebben gemaakt van verzoekers kwetsbare situatie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoeker in Pakistan gespecialiseerde studies kon doen zodat hij minstens hiervoor over de nodige verstandelijke vermogens diende te beschikken en dit evenmin belet werd door aangehaalde medische problemen.

2.3. Verzoeker beroept zich verder op een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4, §2 vreemdelingenwet en een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

2.3.1. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien hij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot hij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd hij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te

vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. Verzoeker haalt aan dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft gesteld dat het document ondertekend is door A. A. H., die lid is van de partij in Parachinar en dat *“het CGVS geen rekening houdt met de feiten en zomaar op papier zet dat de verklaring ondertekend zou zijn door de president van de organisatie”*, maar verklaart niet waarom het aan het administratief toegevoegde attest uitdrukkelijk werd ondertekend met *“President, Tahreek-e-Hussaini, Parachichar Kurram Agency, Pakistan”* én een stempel draagt met de vermelding “President”. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers verklaringen volkomen tegenstrijdig zijn met hetgeen geacteerd werd in het document en dat, gezien verzoekers verklaringen dat de leider van “Tahreek-E-Hussaini” met name J. A. reeds in juni 2009 om het leven kwam en de groep ophield te bestaan (gehoorverslag p. 4), het document onmogelijk authentiek kan zijn; derhalve kan aan dit document geen waarde worden gehecht, noch aan verzoekers verklaringen dienaangaande.

3.3. Waar het commissariaat-generaal twijfelt over zijn recent verblijf in Karum gezien zijn geringe kennis over de “Karum War” merkt verzoeker op dat hij toen pas 19 jaar oud was en nog niet aangesloten bij een organisatie om te vechten tegen de Taliban. De vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van de gebeurtenis slechts 19 jaar oud was, kan zijn onwetendheid over de “Kuram War” en zijn met de objectieve informatie strijdige verklaringen niet verschonen. Immers verzoeker ontkent niet dat hij tot de sjjiitische geloofsgemeenschap behoort en dat hij op 19-jarige leeftijd geen kind meer was en derhalve over voldoende verstandelijke vermogens beschikte om minstens te beseffen wat er zich afspeelde in zijn eigen leefwereld. De voorgehouden feiten vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en betroffen zijn hele gemeenschap die gezamenlijk reageerde, zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo hij in Kuram zou verbleven hebben op het moment dat het incident zich voordeed. Dit klemmt temeer daar de beschieting van een processie van zijn eigen geloofsgemeenschap de concrete aanleiding vormde van dit conflict. Dat verzoeker enigszins incoherente verklaringen aflegde omtrent de einddatum waarop hij zijn thuisadres verliet is minder relevant voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

3.4. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiverende elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal niet onderzoekt of motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker benadrukt dat de Taliban in gans Pakistan actief is zodat hij geenszins elders in Pakistan bescherming kan genieten. Uit de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapporten en artikels van *Amnesty International* blijkt zeer duidelijk dat er in heel Pakistan een conflict heerst. Ook in de *Subject Related Briefing* wordt dit zeer duidelijk vermeld, doch vindt het commissariaat-generaal dat een intern vluchtalternatief mogelijk zou zijn. Volgens verzoeker dient het commissariaat-generaal dan ook te motiveren waar hij dan wel naartoe zou moeten gaan.

4.2. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing *“zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan”* hem de subsidiaire beschermingsstatus afwijst, stelt de Raad vast dat dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de

weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker gaat er in deze voorts aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land.

Indien de situatie in bepaalde regio's in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, inderdaad verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De bestreden beslissing wijst er dan ook geheel terecht op dat, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan zijn ingeroepen problemen met de Taliban, verzoeker dan ook niet aantoonde dat hij zich niet zou kunnen vestigen in een andere provincie van Pakistan.

4.4. In zoverre verzoeker *“recente berichten m.b.t. de veiligheid in Pakistan”* neerlegt, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.5. Daar waar verzoeker overigens beweert dat *“diegenen die hun land met geweld wou afnemen is een politieagent? Hoe kan hij bescherming vragen in zijn land van herkomst als hij door de leden van de autoriteiten wordt lastig gevallen en problemen heeft”* ziet de Raad niet in hoe deze bewering gerijmd kan worden met verzoekers asielrelaas; de Raad gaat er dan ook van uit dat het hier een materiële vergissing of onzorgvuldigheid betreft.

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK